

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ronny Rohart

Ответник: Federale Pensioendienst

Диспозитив

Член 4, параграф 3 ДЕС във връзка с Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, установен с Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и Условието за работа на другите служители на Общностите, и за установяване на специални мерки, временно приложими за длъжностните лица на Комисията, изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 723/2004 на Съвета от 22 март 2004 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, по силата на която при определянето на пенсионните права на работник, който е работил като наето лице в тази държава членка, преди да стане длъжностно лице на Европейския съюз, и който, след като е станал длъжностно лице на Съюза, е отбил задължителната си военна служба в тази държава членка, се отказва възможността да се ползва от приравняване на периода, прекаран в редиците на армията, на период на действително полагане на труд като наето лице, на каквото приравняване той би имал право, ако в момента, в който е призован да отбие тази военна служба или в продължение на поне една година в рамките на период от три години след уволнението си, е извършвал трудова дейност, към която се прилага националната пенсионна схема.

(¹) ОВ С 182, 28.5.2018 г.

Решение на Съда (осми състав) от 7 февруари 2019 г. (преюдициално запитване от Oberlandesgericht Oldenburg — Германия) — NK

(Дело C-231/18) (¹)

(Преюдициално запитване — Транспорт — Автомобилен транспорт — Регламент (СЕ) № 561/2006 — Регламент (ЕС) № 165/2014 — Задължение за използване на тахограф — Изключение за превозните средства, използвани за превоз на живи животни от фермите до местните пазари и обратно или от пазарите до местните кланици)

(2019/C 131/18)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Oldenburg

Страна в главното производство

NK

в присъствието на: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Диспозитив

Изразът „местни пазари“ в член 13, параграф 1, буква п) от Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета, изменен с Регламент (ЕС) № 165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014 г., трябва да се тълкува в смисъл, че с него

не може да се обозначава нито сделката между търговец на едро на добитък и земеделски стопанин, нито самият търговец на едро на добитък, така че предвиденото в тази разпоредба изключение не може да обхване превозните средства, които превозват живи животни пряко от фермите до местните кланици.

(¹) ОВ С 221, 25.6.2018 г.

Решение на Съда (първи състав) от 12 февруари 2019 г. (преюдициално запитване от Rechtbank Amsterdam — Нидерландия) — Изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу ТС

(Дело C-492/18 PPU) (¹)

(Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Член 12 — Продължаване на задържането на лицето — Член 17 — Срокове за приетане на решение за изпълнение на европейска заповед за арест — Национално законодателство, предвиждащо служебно преустановяване на мярка за задържане 90 дни след задържането — Съответстващо тълкуване — Спиране на сроковете — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 6 — Право на свобода и сигурност — Различни тълкувания на националното законодателство — Яснота и предвидимост)

(2019/C 131/19)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank Amsterdam

Страна в главното производство

ТС

Диспозитив

Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба като разглежданата по главното производство, която предвижда общо и безусловно задължение за освобождаване на издирвано лице, задържано въз основа на европейска заповед за арест, след изтичането на 90-дневен срок, считано от задържането му, когато съществува много сериозна опасност то да се укрие, която не може да бъде сведена до приемливо равнище чрез налагането на подходящи мерки.

Член 6 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, която позволява продължаване на задържането на издирваното лице след този 90-дневен срок, въз основа на тълкуване на тази национална разпоредба в смисъл, че посоченият срок се спира, когато изпълняващият съдебен орган реши да отправи до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване или да изчака отговора на преюдициално запитване, отправено от друг изпълняващ съдебен орган, или пък да отложи решението за предаване поради възможността в издаващата държава членка да съществува реална опасност от нечовешки или унижителни условия на задържане, доколкото тази съдебна практика не гарантира съответствието на посочената национална разпоредба с Рамково решение 2002/584 и поражда различия, които могат да доведат до продължаване на задържането с различна продължителност.

(¹) ОВ С 381, 22.10.2018 г.